

Arrest

nr. 229 197 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 oktober 2016 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 11 oktober 2016.

Op 22 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.2. Op 5 januari 2018 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot, in de bestreden beslissing, op 5 april 2019 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. A. K., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn, en de soennitische geloofsleer te belijden.

U kwam op 9 oktober 2016 in België toe en vroeg op 11 oktober 2016 internationale bescherming. U werd twee maal uitgenodigd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) om uw nood aan internationale bescherming toe te lichten, namelijk op 10 mei 2017 en 7 augustus 2017. Tijdens deze procedure verklaarde u als volgt:

U bent geboren in Sufyan, in het district Dasht-e Archi van de Afghaanse provincie Kunduz. Daar bracht u ook uw hele leven door tot uw vertrek uit het land. U bent nooit naar school geweest en hielp in het huishouden omdat uw moeder mentale problemen heeft. Uw oudste oom aan moederszijde, M. H., geeft religieuze lessen. U blonk zelf uit in religieuze studies. Uw oom vertelde u over de taliban en dat interesseerde u zeer, totdat u gaandeweg te weten kwam dat de taliban zich misdadig gedragen. Op een dag kwam u terug van de moskee en u ontdekte dat uw oom M. H. reeds bij u thuis was.

Er heerste een gespannen sfeer. Uw oom vertrok en uw ouders vroegen aan uw jongste oom aan moederszijde, N. M., om hulp. Het bleek dat uw vader onder druk van M. H. had toegezegd om u naar de taliban te sturen. Uw moeder protesteerde daar heftig tegen en uw vader vroeg aan N. M. om hulp omdat deze oom rijk en machtig is, en in het verleden uw vader al beschermd had toen die een landdispuut had met M. H.. N. M. regelde voor u een smokkelaar en u reisde via verschillende doorreislanden naar België.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat de taliban u zullen doden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor van u zelf en van uw vader, alsook de enveloppe waarmee deze werden verstuurd.

Op 22 november 2017 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd geoordeeld dat u uw vrees tegenover de taliban niet aannemelijk heeft weten te maken. Ook werd vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw eigen profiel en netwerk in Afghanistan en over uw beweerdde herkomst uit Dasht-e Archi. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 5 januari 2018 diende u een tweede aanvraag tot internationale bescherming in. U wijzigde uw geboortedatum en verklaarde dat u niet in Afghanistan, maar in Pakistan bent geboren. U stelde dat u uw hele leven in Pakistan heeft doorgebracht, meer bepaald in kamp nummer 12 in Haripur. Eind 2015 vertrok u er met uw familie om terug te keren naar de regio van herkomst van uw ouders. U verbleef hier vier maanden voor u uit Afghanistan vluchtte. U vertrok omdat uw oom van moederszijde talib was en u wilde rekruteren. U verwees hiervoor naar uw verklaringen uit uw vorige asielprocedure. U legde uw Afghan Citizen Proof of Registration Card uitgegeven in Pakistan neer, alsook een enveloppe waarmee deze kaart verstuurd is.

B. Motivering

U diende als niet-begeleide minderjarige een verzoek tot internationale bescherming in waardoor het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure. Deze voogdij kwam echter tot einde toen u de leeftijd van achttien jaar bereikte.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén andere elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Betreffende het risico op vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet. Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw huidige aanvraag tot internationale bescherming steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek heeft uiteengezet. U wijzigde weliswaar uw geboorteplaats, geboortedatum en de plaatsen waar u voor uw vertrek naar Europa woonde, maar u benadrukte dat de problemen die u uiteen heeft gezet tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming wel waarheidsgetrouw waren (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15 en CGVS, 15-16). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw beweerdde problemen met uw familie en de taliban geen geloof werd gehecht. U diende geen beroep in tegen deze beslissing waardoor de beoordeling van uw vorige asielprocedure vast is komen te staan.

Aldus kan het Commissariaat-generaal zich er toe beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige tweede aanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Bij uw tweede aanvraag tot internationale bescherming verklaart u immers slechts dat uw problemen nog steeds actueel zijn omdat de oudste oom langs moederskant u nog steeds zou willen doden (CGVS, 26). Aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw problemen met de taliban, wordt er bijgevolg ook geen geloof gehecht aan uw verklaring dat uw oom en dus de taliban u nog steeds zouden willen doden. Het louter herhalen van de asielmotieven die eerder al door het CGVS als ongeloofwaardig zijn bevonden volstaat niet om de beoordeling hieromtrent te wijzigen.

Hiernaast brengt u nog aan dat ook de jongste oom van moederszijde een vijand is geworden van uw vader omdat hij het geld dat hij hem leende terug wil (CGVS, 16). Naast het feit dat dit louter een ongestaafde bewering is, toont het feit dat uw vader problemen heeft omwille van een geldkwestie niet aan dat u het risico loopt op vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Betreffende het risico op ernstige schade op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet

Waar u tijdens uw eerste asielaanvraag heeft volgehouden geboren en opgegroeid te zijn in de provincie Kunduz Afghanistan, verklaart u nu dat u over deze elementen heeft gelogen en dat u geboren bent in Pakistan en daar uw jeugd heeft doorgebracht. U verklaarde dat u in kamp nummer 12 in Haripur woonde en dat u daar eind 2015 samen met uw familie bent vertrokken. Jullie verhuisden terug naar de regio van herkomst van uw ouders, nl. het dorp Sufyan, in het district Dasht-e Archi van de Afghaanse provincie Kunduz. U woonde hier vier maanden. Uw verblijf van slechts vier maanden in Kunduz haalt u

dan ook aan als reden waarom u niet veel informatie heeft over uw eigen regio, hetgeen een belangrijk motief was in de beslissing van 22 november 2017.

Ondanks dat u tijdens uw eerste asielprocedure verschillende keren werd gewezen op uw plicht tot medewerking en het belang van het afleggen van eerlijke en duidelijke verklaringen heeft u tegenover het CGVS gedurende twee gehoren bedrieglijke verklaringen afgelegd, zoals vastgesteld in de beslissing die u ontving na uw eerste verzoek tot internationale bescherming, en zoals u ook zelf tijdens uw tweede asielprocedure toegeeft (CGVS, 2 en 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud in uw tweede asielprocedure werd u opnieuw gewezen op uw medewerkingsplicht en het belang om een correct beeld te scheppen van uw levensomstandigheden en uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België (CGVS, 2). Een opmerking die gedurende het gesprek een aantal keer werd herhaald. Echter, het CGVS is van mening dat u nog steeds geen zicht biedt op de plaatsen waar u woonde voor uw vertrek naar Europa en uw familiaal netwerk.

U beweert dat u tot eind 2015 in camp 12, in Haripur Pakistan woonde en legt ter staving hiervan uw Proof of Registration Card (hierna: POR kaart) neer. Na contactname met het UNHCR in Pakistan blijkt dat er inderdaad iemand met uw naam geregistreerd is geweest. Louter het bestaan van deze kaart toont echter niet voldoende aan dat u werkelijk tot eind 2015 in kamp 12 in Haripur, Pakistan woonde. Het enige dat hiermee is aangetoond is dat uw familie ooit een aanvraag heeft ingediend om een POR kaart te krijgen, deze heeft gekregen en dat deze verblijfstitel verlengd werd tot het einde van het jaar 2015. Belangrijk om mee rekening te houden is het gegeven dat uw persoonlijke aanwezigheid niet vereist is om deze kaart te verlengen. Het gezinshoofd kan deze kaart voor alle leden van het gezin verlengen. De praktijk bestaat dat Afghanen hun verblijfstitels in Pakistan verlengen en tegelijkertijd hun verblijfplaats in Afghanistan behouden, om zo makkelijker tussen beide landen te kunnen reizen, bv. voor zaken of medische redenen. Ook is het mogelijk dat personen die geregistreerd zijn in Pakistan gedurende een bepaalde periode in het jaar in Afghanistan wonen (zie landeninformatie in de blauwe map). Het stuk dat u voorlegt is met andere woorden niet voldoende om u beweerde verblijf in Pakistan tot einde 2015 te staven, noch kan hier uit afgeleid worden dat uw familie eind 2015 terugkeerde naar Kunduz.

Moest uw familie werkelijk tientallen jaren in Pakistan hebben gewoond, dan moet u in de mogelijkheid zijn om tal van andere bewijzen omtrent uw leven aldaar voor te leggen. Het CGVS stelt vast dat u buiten uw POR kaart geen enkel ander document voorlegt (CGVS, 7). Ook uw verklaringen zorgen ervoor dat uw bewering dat u tot eind 2015 in kamp nummer 12 in Haripur, Pakistan woonde en daarna terug naar Kunduz verhuisde niet kan worden gevolgd.

Immers, ook nu geeft u tijdens het persoonlijke onderhoud elementen weer van de omgeving waarvan u beweerde te zijn opgegroeid, net zoals u eerder deed over Kunduz. Het merendeel van uw verklaringen hierover zijn echter niet verifieerbaar. Uw verklaringen kunnen er hoogstens op wijzen dat u dit kamp ooit heeft bezocht. Het CGVS stelt immers vast dat u bepaalde essentiële kennis ontbreekt, informatie die mag verondersteld gekend te zijn in hoofde van iemand die beweert er praktisch zijn hele leven te hebben doorgebracht. Zo verklaart u dat de kampen in Haripur waar Afghanen wonen genummerd zijn, zo spreekt u van kamp 12, 13, 14, 15 en 16. U verklaarde dat het kamp waar u woonde kamp nummer 12 heette. Wanneer het CGVS u vraagt naar het Panian kamp blijkt u dit kamp niet te kennen (CGVS, 23-14). Dit is heel erg eigenaardig, gezien uit de gegevens meegedeeld door het UNHCR blijkt dat u zelf geregistreerd was in het Panian kamp. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het Panian kamp opgericht is in 1982 en dat het bij de oprichting verdeeld was in een groot aantal administratieve eenheden. Deze eenheden zijn nadat de bevolking afnam door repatriëring dan weer samengevoegd tot twee kampen, nl. Panian 1 en Panian 2. Rapporten van in 2008 maken al melding van deze fusie in twee kampen (zie landeninformatie in de blauwe map). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u praktisch heel uw leven in het Panian kamp heeft doorgebracht maar dat deze naam bij u geen belletje doet rinkelen. Ook het Pandhana Kamp, het andere grote kamp voor Afghaanse vluchtelingen in Haripur kent u niet (CGVS, 23). Op zo'n 70 km van Haripur in Mansehra wonen ook een groot aantal Afghaanse vluchtelingen in vluchtelingenkampen, maar ook van Mansehra blijkt u nog nooit gehoord te hebben. U zegt dat u niet weet of het een provincie is of een dorp of iets anders, u zegt zelfs dat het niet bestaat (CGVS, 14). Van iemand die opgroeit als Afghaanse vluchteling in een vluchtelingenkamp in Pakistan mag verwacht worden dat hij deze namen al gehoord heeft.

Ook uw verklaringen over wanneer u uw POR kaart verkreeg wijzen er op dat u geen zicht geeft op uw werkelijke verblijfsituatie rond de periode van uitreiking van de kaart. Zo verklaart u dat u de kaarten kreeg op het einde van 2015, tegen de tijd dat jullie besloten te vertrekken uit het kamp (CGVS, 5). Dit

klopt echter niet. De kaart die u in uw bezit heeft is een kaart die ten laatste op 31 december 2014 diende opgehaald te zijn. De geldigheidstermijn van de kaart was één jaar, waardoor die geldig was tot 31 december 2015 (zie landeninformatie in de blauwe map).. Dat u uw vertrek uit Pakistan situeert rond de uitreiking van de kaart, terwijl het eigenlijk bij het verstrijken van de geldigheid is van uw kaart is heel eigenaardig. Het mag aangenomen worden dat het al dan niet hebben van een geldige verblijfsvergunning in Pakistan een belangrijk element is in de beslissing om het verblijf in Pakistan al dan niet verder te zetten of net terug te keren naar Afghanistan, en dat u hierover toch dingen heeft opgevangen. Dat dit niet het geval is blijkt duidelijk uit het feit dat u het CGVS geen antwoord kan geven op de vraag tot wanneer uw POR kaart geldig was (CGVS, 5). En hoewel u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u de kaart ontving in de periode van uw vertrek uit Pakistan, antwoordt u wat later op de vraag hoe lang u uw POR kaart al had voor u terugkeerde naar Afghanistan dat u hierover geen informatie heeft (CGVS, 14). Nochtans heeft u, zo zegt u zelf, maar één kaart gehad, en die kaart bent u zelf gaan aanvragen met uw buurman. Het is erg vreemd dat u de handelingen die u deed om de kaart aan te vragen kunt beschrijven (CGVS, 4-5) maar tegelijkertijd zegt geen informatie te hebben als u gevraagd wordt om deze handelingen in de tijd te situeren. Nochtans heeft u wel de capaciteit om gebeurtenissen in de tijd te plaatsen, zoals blijkt uit uw verklaringen over een incident met het politiehoofd (CGVS, 22). Dat uw verklaringen niet consistent en weinig doorleefd zijn wijst erop dat u het CGVS opnieuw geen zicht wilt geven op uw daadwerkelijke verblijfssituatie.

Er zijn nog elementen die erop wijzen dat u niet tot eind 2015 in een vluchtelingenkamp in Pakistan woonde en toen terugkeerde naar Kunduz. Op dat moment van uw beweerde terugkeer was er in Pakistan immers een grootschalige campagne bezig om Afghanen die een geldige POR kaart hadden te assisteren bij hun terugkeer naar Afghanistan. In de periode januari tot augustus 2015 werden er bv. 26 000 Afghanen uit Khyber-Pakhtunkhwa, waar Haripur gelegen is, geholpen bij terugkeer. Afghanen die met dit programma terugkeren krijgen niet alleen een substantiële geldsom (ongeveer USD 200 per persoon), ze krijgen ook andere steunmaatregelen, zoals overnachtingen, basispakket medische verzorging, etc. De POR kaarten van de personen die onder dit programma terugkeren wordt geperforeerd (zie landeninformatie in de blauwe map). U verklaart dat jullie niet hebben deelgenomen aan zulk terugkeerprogramma. Als reden daarvoor zegt u dat uw vader de kaarten vergat terug te geven en dat hij niet wist dat hij geld kon krijgen door die kaarten af te geven (CGVS, 19). Het is echter zeer onaannemelijk dat uw vader niet op de hoogte zou zijn van dit programma. Er keerden immers al duizenden Afghanen vanuit Pakistan met dit programma terug naar Afghanistan. Er werd veel publiciteit aan gegeven en het kan niet anders dan dat dit bekend was binnen de Afghaanse gemeenschap. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw gezin het niet heel breed had. Zo verklaart u dat u als kind niet naar school ging in Pakistan omdat u aan het werk was om zo mee in het onderhoud van jullie gezin te voorzien. U hielp uw vader om kamers te bouwen en u ging in de bazaar plastic zakjes verkopen (CGVS 17). Een zakje verkocht u voor 5 of 10 Kaldar (10 Kaldar komt op dit ogenblik overeen met 0.07 dollar). U voegde er aan toe dat u soms niet genoeg geld verdiende om de terugrit met de auto te betalen, hetgeen volgens u 5 kaldar kostte (CGVS, 17). Gezien uw familie uit 10 familieleden bestond (zie landeninformatie in de blauwe map) zouden jullie recht hebben op financiële steun van 2000 dollar, wat een immens groot bedrag is voor een gezin als het uwe. Dat uw vader "vergat" om de kaarten terug te geven en niet op de hoogte was van de mogelijkheid om financieel ondersteund te worden bij terugkeer is in de situatie waarin uw gezin zich bevond weinig overtuigend. Dat u daarnaast ook nog eens verklaarde dat u nooit Afghanen heeft weten terugkeren naar Afghanistan, maakt het weinig geloofwaardig dat jullie zich eind 2015 in een Pakistaans vluchtelingenkamp bevonden en beslisten terug te keren naar Afghanistan.

Uit al deze elementen blijkt dat u geen zicht geeft op uw daadwerkelijke verblijfplaatsen voor uw vertrek naar Europa. Dit wordt nogmaals bevestigd door uw verklaringen over hoe u uw POR kaart hier in België in handen heeft gekregen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw familie hun POR kaarten bij hun vertrek naar Afghanistan achter lieten bij jullie buurman in Pakistan. Als reden daarvoor gaf u dat jullie wilden vermijden dat soldaten jullie kaarten zouden zien omdat ze anders zouden denken dat jullie Pakistanen zijn, veel soldaten kunnen volgens u immers niet lezen. Een redenering die weinig steekhoudt en dus niet overtuigt. Omdat uw kaart nog in Pakistan was, heeft uw vader met uw vroegere buurman contact opgenomen en deze buurman heeft uw kaart vanuit Pakistan naar u gestuurd (Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag nummer 17). Vreemd genoeg antwoordde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op de vraag of uw familie hun kaarten heeft achtergelaten in Pakistan dat u dat niet weet, dat dat mogelijk is, maar dat u niet weet wat uw vader met de kaarten deed (CGVS, 6). Wat later in het gehoor stelt u dan weer dat u denkt dat de kaarten van uw familieleden bij uw vader waren toen jullie naar Afghanistan reisden (CGVS, 19). U

stelde daarbij wel dat u uw eigen kaart bij had toen jullie naar Afghanistan reisde en dat u die aan uw vader heeft gegeven toen u op bestemming was aangekomen (CGVS, 19). Op de vraag van het CGVS wie u de kaart heeft opgestuurd zegt u dat F. R. dit gedaan heeft, uw buurman van in Afghanistan (CGVS, 6 en gehoor CGVS 1, 3). Uw verklaringen over wat er met jullie POR kaart gebeurde bij jullie vertrek uit Pakistan zijn met andere woorden tegenstrijdig. Het feit dat u eerst stelt dat de kaarten nog in Pakistan lagen en dat uw Pakistaanse buurman ze naar u opstuurde en dat u daarna heel andere verklaringen aflegt, namelijk dat uw kaart in Afghanistan lag en u niet weet waar die van uw familie is en dat uw buurman uit Afghanistan die naar u opstuurde toont aan dat u opnieuw bedrieglijke verklaringen aflegt en het CGVS niet wilt inlichten over de werkelijke situatie. Uw verklaring over hoe uw POR kaart tenslotte in België is beland is en waarom hij zoals op enveloppe staat verstuurd werd vanuit Pakistan door een zekere A. A. raken kant noch wal. U verklaart eerst dat F. R. de kaart aan iemand in Kabul gaf om het vanuit Kabul naar u te sturen (CGVS, 6). Als de protection officer u er vervolgens op wijst dat de kaart vanuit Pakistan werd gestuurd verandert u uw verklaring en zegt u dat uw buurman uw kaart aan iemand anders heeft gegeven en dat die persoon uw kaart heeft verstuurd vanuit Pakistan. U geeft aan dat F. R. schrik had om de kaart vanuit Afghanistan te sturen omdat ze dan vragen zouden stellen over de kaart, zoals "waarom zou je daar leven? Je bent een Afghaan, je moet hier leven". Het is echter weinig aannemelijk dat men als men een enveloppe wilt versturen vanuit Afghanistan zich sowieso moet verantwoorden over de inhoud van de enveloppe. En al zou dit wel het geval zijn, dan nog had F. R. geen reden om te vrezen dat hij zou gevraagd worden waarom hij in Pakistan zou leven, vermits de POR kaart die hij wilde versturen duidelijk uw naam en identiteitsgegevens bevat. Het is duidelijk dat u doorheen uw verklaringen uw antwoorden wat lukraak aanpast. Uw uitleg over waarom uw documenten vanuit Pakistan werden verstuurd overtuigt niet. Uw tegenstrijdige verklaringen over hoe en van waar uw POR kaart werd gestuurd zorgen ervoor dat uw verklaring dat u in Kunduz woonde voor uw vertrek naar Europa niet kan worden geloofd. Moest dit wel het geval zijn dan zou u in staat moeten zijn om op heldere en consequente wijze uit te leggen hoe het komt dat uw kaart, ondanks uw verblijf in Kunduz, vanuit Pakistan werd verstuurd.

Verder voegt het CGVS nog toe dat u in uw eerste asielpcedure de originele taskara van uw vader heeft voorgelegd, waarvan nu blijkt dat die werd opgemaakt toen jullie in Pakistan woonden. Op de vraag waarom hij naar Kunduz zou teruggekeerd zijn om een taskara te laten maken terwijl hij toch verblijfsdocumenten had in Pakistan geeft u geen duidelijk antwoord (CGVS, 23).

Het CGVS stelt op dit moment niet ter discussie dat uw familie ooit in Pakistan verbleven heeft. Het gegeven dat u een POR kaart in handen heeft die geldig is tot eind 2015 is enkel een aanwijzing dat het hoofd van uw gezin aanwezig was in Pakistan op het moment dat de verblijfskaarten konden worden verlengd, maar niet meer dan dat. U heeft immers niet aannemelijk kunnen maken dat u daadwerkelijk tot eind 2015 als vluchteling in Pakistan heeft gewoond. Uw verklaringen over uw verblijf en de omstandigheden op het moment van jullie verklaard vertrek naar Afghanistan zijn daarvoor ontoereikend. Ook heeft u op geen enkele wijze aangetoond dat uw laatste plaats van verblijf voor uw komst naar Europa Kunduz was. Gezien u niet wordt gevolgd waar u stelt tot eind 2015 in Pakistan te hebben gewoond, kan dit niet aanvaard worden als een rechtvaardiging voor het ontbreken van de van u te verwachten kennis over uw leefwereld in Kunduz of voor uw tegenstijdige verklaringen over de naam van het dorp waar uw familie vandaan komt en waar u zelf een tijdje hebt gewoond. Ook heeft u nog steeds geen opheldering geboden omtrent de vaststellingen gedaan in uw eerste beslissing over uw verschillende facebookaccounts (CGVS 8, 22-23). Met betreffende deze motieven verwijst het CGVS naar de beslissing van 22 november 2017. U biedt met andere woorden geen zicht op de plaatsen waar u verbleven heeft voor uw vertrek naar Europa, noch over de huidige verblijfplaats van uw familie.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond

van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 14 augustus 2018 verschillende keren gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit en de landen en plaatsen van eerder verblijf. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust (CGVS, 15, 24 en 26).

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, alsook zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig zijn.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 57/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Deze laatste bepaling werd overigens bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 opgeheven. Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij het gelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging *in casu* geschonden acht.

Aangaande de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.2.2.2. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 22 november 2017 besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas als zou hij de taliban vrezes nadat zijn oom M. H. hem wilde rekruteren niet geloofwaardig is. Daarnaast legde verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot zijn eigen profiel en netwerk in Afghanistan en over zijn beweerde herkomst uit het Afghaanse district Dasht-e Archi in de provincie Kunduz. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een later (volgend) verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming zijn geboortedatum wijzigde, alsook verklaarde in Pakistan en niet in Afghanistan te zijn geboren en bovendien zijn hele leven in kamp nummer 12 in Haripur, Pakistan te hebben doorgebracht tot hij er eind 2015 zou zijn vertrokken om terug te keren naar de regio van herkomst van zijn ouders. Verzoeker volhardt verder in zijn problemen met de taliban in Afghanistan.

In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog zijn '*Afghan Citizen Proof of Registration Card*' (hierna: POR-kaart) neer en een enveloppe waarmee deze kaart werd verstuurd.

2.2.2.4. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker zich in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde problemen als deze die in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds ongeloofwaardig zijn bevonden en het louter herhalen van de vluchtmotieven die al eerder ongeloofwaardig werden bevonden niet volstaat om de beoordeling hieromtrent te wijzigen en verzoekers niet-gestaafde bewering dat ook de jongste oom van moederszijde thans een vijand zou zijn geworden van zijn vader omdat hij geld aan hem leende en dit geld terug wil niet volstaat om in verzoekers hoofde een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te weerhouden; (ii) verzoeker nog steeds geen zicht biedt op de plaatsen waar hij woonde voor zijn vertrek naar Europa, noch op zijn familiaal netwerk nu (1) de POR-kaart slechts aantoonde dat zijn familie ooit een aanvraag heeft ingediend om een POR-kaart te krijgen, deze heeft gekregen en deze verblijfstitel werd verlengd tot het einde van 2015, maar dat deze kaart op zich niet voldoende is om zijn beweerde verblijf in Pakistan tot eind 2015 te staven, noch hieruit kan worden afgeleid dat zijn familie eind 2015 terugkeerde naar Kunduz, (2) verzoeker geen enkel ander document kan voorleggen om de tientallen jaren dat hij in Pakistan zou hebben gewoond te kunnen staven, (3) verzoeker essentiële kennis ontbeert over de omgeving waar hij zou zijn opgegroeid, (4) ook zijn verklaringen aangaande de wijze waarop hij zijn POR-kaart verkreeg niet aannemelijk zijn en erop wijzen dat hij geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfssituatie rond de periode van de uitreiking van de kaart, (5) dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die beweert te zijn vertrokken uit Pakistan eind 2015, meent dat zijn vader niet op de hoogte was van de grootschalige campagne die toen bezig was om Afghanen die een geldige POR-kaart hadden te assisteren bij hun terugkeer naar Afghanistan, waarbij zij geld verkregen bij het afgeven van hun kaart, (6) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de wijze waarop hij zijn POR-kaart hier in België in handen heeft gekregen, (7) verzoeker geen duidelijk antwoord geeft op de vraag waarom zijn vader naar Kunduz zou zijn teruggekeerd om een taskara te laten maken terwijl hij toch verblijfsdocumenten had in Pakistan en (8) verzoeker geen duidelijkheid biedt over de vaststellingen in

het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aangaande zijn verschillende Facebookaccounts.

2.2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas en zijn thans voorgehouden plaatsen van verblijf voor zijn komst naar Europa, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog meent dat er slechts een fractie van zijn verklaringen werd beoordeeld op geloofwaardigheid, dient er vooreerst op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Bovendien dient benadrukt dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte karakter van verzoekers kennis blijkt. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

Zo verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte is uitgegaan van vermoedens en geen onderzoek heeft gevoerd naar bepaalde onderdelen van zijn verklaringen, benadrukt de Raad dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de verzoeker om internationale bescherming verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

Verzoeker vervolgt nog dat het helemaal niet zo vreemd is dat hij niet goed op de hoogte is van de uitreiking van de POR-kaart nu het gezinshoofd deze kaart kan aanvragen en/of verlengen voor alle leden van het gezin, alsook omwille van het feit dat hij een minderjarige, ongeschoolde Afghaanse

vluchteling was op dat ogenblik. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker geenszins wordt verweten niet op de hoogte te zijn van de precieze procedure van de POR-kaart, doch wel dat hij niet in staat is om de handelingen die hij zelf omschrijft te hebben gesteld voor het verkrijgen van zijn (enige) POR-kaart enigszins in de tijd kan situeren (administratief dossier, stuk 5, p. 4-5). Dat hierbij geen rekening werd gehouden met verzoekers profiel als minderjarige en ongeschoolde Afghaan kan allerm minst gevolgd worden, nu moet worden opgemerkt dat verzoeker later doorheen het persoonlijk onderhoud wel degelijk blijkt geeft van de capaciteit om gebeurtenissen in de tijd te plaatsen (administratief dossier, stuk 5, p. 18 en 22).

In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij tot een bepaalde sociale groep behoort, namelijk een Afghaanse jongeman die lang in Pakistan heeft verbleven en die de normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersten bij een terugkeer naar Afghanistan zal schenden en hij hiertoe nog citeert uit diverse rapporten en artikelen (verzoekschrift, p. 9-14), slaagt hij er allerm minst in te overtuigen. Er dient immers op gewezen dat uit de bestreden beslissing en uit het voorgaande blijkt dat verzoeker er niet in slaagt een zicht te bieden op zijn werkelijke verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa en dat hij bijgevolg door zijn gebrekkige medewerking niet aannemelijk maakt bij een terugkeer naar Afghanistan een geronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te koesteren dan wel een reëel risico op ernstige schade te lopen. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, als "*Afghaanse jongeman die lang in Pakistan heeft verbleven*" die de daar geldende normen en (gewoonte-)regels zou schenden, behoort tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog op algemene wijze aanvoert dat geen of minstens onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaar profiel en zijn leeftijd, dient te worden benadrukt dat uit het voorgaande en gelet op de pertinente motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa, alsook de huidige verblijfplaats van zijn familieleden en dat hij bovendien in het kader van zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming zijn verklaringen wijzigde met betrekking tot zijn leeftijd, zijn geboorteplaats en het feit dat hij ongeletterd was. Nochtans vereist de medewerkingsplicht van verzoeker dat hij de asielinstanties van bij aanvang zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas, *quod non in casu*. Bijgevolg maakt verzoeker het door een gebrek aan medewerking onmogelijk om een correct zicht te krijgen op zijn profiel, herkomst, familiaal netwerk en scholingsgraad en kan het allerm minst aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden verweten dat hij met deze factoren onvoldoende rekening zou hebben gehouden.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar Europa in het Afghaanse district Dasht-e Archi in de provincie Kunduz heeft verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken, nu hij zich beperkt tot het citeren uit algemene rapporten waarmee hij geen verband met zijn persoon aannemelijk maakt. In zoverre verzoeker nog meent dat er geen rekening is gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker als Afghaan die sinds geruime tijd naar het buitenland (Pakistan) is gevlucht bij de beoordeling van zijn mogelijkheid om terug te keren naar Afghanistan en hij hiertoe nog verwijst naar de arresten nr. X van 27 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en nr. X van 5 juli 2013 van de Raad van State, wijst de Raad er vooreerst op dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaken hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming. In dit verband dient er immers op gewezen dat *in casu* geen toepassing werd gemaakt van een intern vestigingsalternatief, doch dat werd vastgesteld dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaats(en) en de huidige verblijfplaats van zijn familie, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER